

handlede: Spørgsmaalet, om det vilde blive en Søn eller en Datter.

»Tag mig Tusan!» brummede den Gamle, »De skal faae at see, at det bliver en Pige.»

»Det troe vi ikke,» svarede de Andre. »Landet behøver en Thronfølger, og Commandeurcapitainen skal faae at see, at Forsynet ogsaa nok giver os en saadan.»

»Ah bah; jeg troer paa Ingenting. Naturen har sin Gang. Det er sædvanligt, at netop hvad man ønsker, faaer man aldrig. Det hedder forøvrigt, at man søger, hvad man ikke finder, og finder, hvad man ikke søger. Jeg vilde alligevel give Meget til, at jeg denne Gang tog fejl i mine Meninger. Men jeg er saa sikker i min Sag, at jeg vil vedde med Hvemsomhelst og er vis paa at vinde.»

»Lad os da vedde.»

»Lad gaae!»

Veddemalet blev indgaaet, og det gjaldt en Bolle Punsch, for at man, hvad det saa blev, en Søn eller Datter, strax kunde drikke paa den Nyfødtes Velgaaende.

Nogle Cadetter, som gik forbi, hørte Samtalen. At spille den Gamle et lille uskyldigt Puds, var den Tanke, som strax opstod hos dem.

I Slotsparken fandtes dengang en Plads til Sommergymnastik helt henne ved Landeveien, som fører forbi Tomteboda til Solna Kirke. Blandt Gymnastikapparaterne var der en flere Favne lang, af tykke Planker forfærdiget Kasse, over hvilken Cadetterne plejede at øve sig i at springe. Kassen havde ligget ude Vinteren over, og da den laa omvendt og havde en betydelig Vægt, havde den med sine Kanter gravet sig ned i den om Elteraaret opløste og først senere om Vinteren tilfrosne Jord. Tilfældigvis havde nogle Cadetter et Par Uger før det omtalte Veddemaal løftet Kassen i Veiret for igjen at vende den om, men paa Grund af dens Tyngde opgivet Forsøget og arter ladet den falde ned, hvorved der, som Følge af Lufttrykket, opstod et Drøn som af et virkeligt Kanonskud. Cadetterne kom nu i Tanker herom, og Beslutning og Handling ere Et hos Ungdommen. I Løbet af nogle Minutter havde ogsaa 30 til 40 Stykker samlet sig. For at afløse hinanden inddelte de sig i to Partier. Kassen løftedes nu op ved den ene Ende, hvorpaa de igjen slap den, og den faldt med et Knald som af et ordentligt Kanonskud. Saaledes gik det 128 Gange; thi det var den da brugelige kongelige Salut, naar en Prinds af Blodet blev født.

Mellem det saaledes oprettede Salutbatteri og Slottets store Trappe havde Cadetterne oprettet en lille særskilt Ordonnanspost. Nysgjerrige efter at erfare, hvilken Virkning Salutten vilde gjøre paa deres Overordnede, bleve de paa denne Maade øieblikkelig underrettede derom.

Da disse hørte det første Skud, spidsede Alle Øren; de talte og talte, og snart overtjede Skuddenes Antal dem om, at Salutten gjaldt en Prinds. Bevægelsen naaede sit Høidepunkt. Commandeurcapitainen blev henrykt, han havde tabt Veddemalet.

»Mine Herrer!» raabte han i sin Henrykkelse, »lad os være de første, som drikke en Skaal for den Nyfødte. Følger mig!»

Bollen blev brygget, Skaalen drukket. Cadetterne loe.

Men det blev ei herved. Der indtraf noget Mere, som vistnok ikke gjør Historien mindre morsom, skjøndt Cadetterne ikke havde beregnet det.

General Lovisin levede endnu dengang. Daglig plejede han Klokken to at ride en Tour ud ad Veien fra Staden forbi Parken ved Carlberg og Solna. Da det første Skud lød, havde han naaet Tomteboda. Han hørte Drønet, standsede sin Hest, lyttede en Stund, og da Salutten vedblev, gav han Hesten Sporerne og foer afsted, saa hurtigt det fyrige Dyr kunde bære ham. Saa snart han var kommen til Byen, styrede han lige op til det kongelige Slot og udtalte der sin Glæde, idet han spurgte, om det var en Prinds eller Prindsesse, og lykønskede i alle Tilfælde.

Man kan let forestille sig den Rolle, han der ved kom til at spille. Paa Slottet vidste man ikke det Ringeste af Noget at sige; man troede, at det ikke var rigtig fat med Generalens Forstand.

Hans Forklaring vakte dog en vis Opmærksomhed, især da han bestemt fastholdt sin Forsikkring, at han med egne Øren havde hørt den langvarige Kanonsalut. Man begyndte at spørge hverandre, hvad dette skulde sige; man spurgte Generalen, om Salutten bebudede en Prinds eller en Prindsesse. Han kunde dog ikke give nogen Oplysning derom, eftersom han ikke havde givet sig Tid til at tælle Skuddene. Hans Forsikkringer fik herved paa engang en gaadefuld og ominous Karakter. Kong Carl XIV Johan, som var noget overtroisk af sig, blev urolig. Forklaringen var ikke let at give; men

ligesom selve Salutten skulde den ogsaa komme fra Carlberg.

Da Commandeurcapitain Blomsted med sine Kammerater jublende havde drukket den Nyfødtes Skaal, fik en af dem Kundskab om den Del, Cadetterne havde i Sagen, og om man end følte sig noget forlegen over Spøgen, holdt man dog gode Miner.

»Tag mig Tusan,» brummede vel Commandeurcapitainen, »Knegtene have spillet mig et Puds, for Pokker!»

Men General Lovisins Optræden paa Slottet havde ogsaa naaet ud til Carlberg, og den Øverstbefalende der maa have anseet sig for at være forpligtet til at give Oplysning om Sagens rette Sammenhæng.

Kong Carl XIV Johan skal i Begyndelsen have rynket Øienbrynene, men da han fik at vide, at Salutten havde bebudet en Kronprinds, opklaredes hans Ansigt, og han udtalte sin Tilfredshed med »Knegtene».

Een eller to Dage derefter fødtes Prinds Carl, den sidst afdøde svenske Konge. Cadetternes blot for tidlig bebudende Salut blev nu bekræftet af Salutten fra Castellholmen.

Nøgle til Almanakken.

Gordianus (den tiende Mai) fik af Keiser Julian Befaling til under Christenfølgelserne at tvinge Januarius til at offre til Afguderne, men blev ved dennes standhaftige Bekjendelse og Prædiken vunden for Troen og omvendt tilligemed sin Hustru. Da Keiser Julian erfarede dette, lod han Gordianus sætte fast, og da han ikke vilde afsvære den nylig antagne Tro, først pidske med Svæber og dernæst halshugge. Liget blev kastet for Hundene; men da disse ikke vilde berøre det, blev det bortført af de Christne og begravet en Mil fra Rom ved Siden af Martyren Epimachus.

Mamertus (den ellefte Mai) var en fransk Biskop i Vienne i Midten af det femte Aarhundrede, som havde Del i Ordningen af de kirkelige Bønner i flere franske Kirker.

Pancratius (den tolvte Mai), en Frygier, af fornem Herkomst, drog som ungt Menneske til Rom, hvor han blev underviist i den christne Lære og døbt. Da han bekjendte sin Tro offentlig og hverken ved Trusler eller Løfter kunde bringes til at afsvære den, blev han under Keiser Diocletian halshugget, og hans Lig begravet af de Christne. Nu glemmes hans Legeme i en til hans Ære opført Kirke, men hans Hoved i Laterankirken. Forøvrigt viser man ogsaa hans Relikvier i mange andre italienske, franske, hollandske, tyske og portugisiske Byer, og den ældste Kirke i Canterbury i England er indviet til ham.

Ingenus, der i vor Almanak opføres ved den trettende Mai, henføres ellers til den fjortende. Han var en romersk Kriger, som tilligemed flere af sine Kammerater blev greben af Beundring for den Standhaftighed, hvormed de Christne under Keiser Decius gik Døden i Møde, og antog den christne Tro. De meldte sig nu alle frivillig for Dommeren og bekjendte aabent og uden Frygt, at de troede paa Jesus Christus, Guds enbaarne Søn, vor Herre, hvorefter de strax bleve dømt til at lide Døden.

Den fjortende Mai er i vor Almanak, foruden i Aar som Christi Himmelfartsdag, ogsaa betegnet med Navnet Christian. Dette Navn er indkommet i forrige Aarhundrede, uden at det kan angives i hvad Anledning, da ingen af de Christianer, der anføres i Helgenlexiconerne, mindes paa denne Dag.

Sophia (den femtende Mai) var en christen Pige, der i Rom faldt som Martyr for sin Tro.

Sara (»Fyrstinden«; hun hed først Sarai: Herren udlader de Løste), efter hvem den sextende Mai er benævnet i vor og flere andre Almanakker, f. Ex. den tyske og den russiske, er bekjendt som Patriarchen Abrahams Hustru. Der anføres flere christne Helgeninder af dette Navn; men ingen af dem mindes paa denne Dag.

Bruno (den 17de Mai), Biskop i Würzburg, var en Søn af Konrad II, Hertug i Kärnthen. Han blev Biskop 1033, skrev mange Bøger og udvirkede ved sit Raad, at Beleiringen for Mailand ophævedes. 1045 reiste han med Keiser Henrik til Ungarn. Da han der en Dag tilligemed en stor Mængde Mennesker befandt sig i en Sal, styrtede Loftet pludselig ned, hvorved han blev kvæstet saaledes, at han kort efter opgav Aanden. Hans Lig blev ført tilbage til Würzburg og begravet der; men da der skete mange Undere ved hans Grav, blev han i kort Tid saa berømt, at han optoges blandt Helgenene.

Den 18de Mai er kaldet Erik efter den svenske

Kong Erik IX, den Hellige, som Christi Himmelfartsdag 1160, medens han deltog i Gudstjenesten i Upsala, uformodentlig blev overfaldet af den danske Prinds Magnus Henriksøn og halshugget. Paa det Sted, hvor han døde, udspandt siden en Kilde, og ved ham bleve Døde vakte til Live, Blinde fik deres Syn igjen og alleslags Syge deres Helbred. Han er Sverigs Skytsbelgen, hans Fane blev Rigsbanner, og hans Brystbillede er endnu den Dag i Dag Stockholms Vaaben. Hans Ben glemmes i Upsala Domkirke.

Potentiana (den 19de Mai) kaldes ogsaa Pudentiana. Hun var en romersk Pige, som tilligemed sin Søster Praxedis i sin unge Alder faldt som Martyrinde i det andet Aarhundrede. De ligge begravede i Rom i en til deres Ære opført Kirke.

Den 20de Mai. Navnet Angelica er indført i vor Almanak i forrige Aarhundrede, uden at Grunden dertil kan angives.

Helene, der i vor Almanak er opført ved den 21de Mai, henføres ellers sædvanlig til den 22de. Helene, Keiser Konstantin den Stores Moder, gjorde i sin høie Alder en Pilegrimsreise til Jerusalem, hvor hun fandt Christi Kors, saaledes som det er omtalt ved den 3die Mai. Kort før sin Død lod hun alle de Kvinder, som havde gjort Løfte om bestandig Kydskhed, komme sammen, anrettede et herligt Maaltid for dem, vaskede selv, som Tegn paa sin Ydmyghed, deres Fødder og opvartede dem ved Bordet. Derpaa døde hun i sit 80de Aar.

Castus (den 22de Mai) blev i Aaret 250 for Troens Skyld underkastet store Pinsler og faldt i Førstningen fra, men fattede snart igjen Mod og led med stor Standhaftighed Martyrdøden. Paa denne Dag mindes ogsaa en anden Castus, Biskop og Martyr i Campanien.

Af Navnet Desiderius har man to Helgene, som begge mindes paa deres Dødsdag den 23de Mai. Den ene var Biskop i Langres i Champagne og blev i Aaret 264, da Byen blev erobret af Venderne, efterat han forgjæves frivillig havde fremstillet sig som Offer, naar hans Medborgere maatte blive skaaede, tilligemed mange af disse ført til Døden; dog havde Fjenderne ikke lang Tid Glæde af deres Seir; thi deres Konge Crocus faldt kort efter ved Beleiringen af Arles, og hos Folket selv udbød der efter deres Hjemkomst Hungersnød og Pest, hvoraf mange omkom. — Den anden Desiderius var Biskop i Vienne i Frankrig. Han blev i Aaret 608 dræbt efter Befaling af Dronning Brunehildis, hvem han havde foreholdt hendes utugtige Levnet; men siden blev hun selv, paa Grund af denne Misgjerning, henrettet af Kong Clotar. Ved Desiderius' Lig skete der siden mange Undere.

Literatur.

— Mark Twain er den tredie amerikanske Forfatter, som Robert Watt har indført i den danske Læseverden. Den fantastiske Digter Edgar Poe gjorde Begyndelsen, dernæst kom Bret Harte, hvis Smaafortællinger fra det fjerne Vesten høre til det Bedste, som de sidste Aars Oversættelseslitteratur har bragt os, og nu foreligger endelig »Udvalgte Skizzer« af Mark Twain, eller, om man vil nævne Forfatteren ved hans borgerlige Navn: Samuel S. Clemens. Oversætteren har selv for nogle Uger siden fortalt dette Blads Læsere om Mark Twain, og har ved at meddele en af hans mest karakteristiske Skizzer, »En Begravelse«, givet sin Bog en bedre anbefaling, end nogen nok saa udførlig Anmeldelse vilde være istand til. Det Publicum, der med Glæde har stiftet Bekjendtskab med Bret Harte, vil altsaa vide, at Mark Twain ikke blot er en Aandsfrænde, men, som Oversætteren med Rette bemærker, i mange Maader tillige et interessant Supplement til ham. Begge ere de Journalister og Digttere, og om end Bret Harte — idetmindste efter de oversatte Prøver at dømme — har endel mere af Poeten ved sig end Mark Twain, der vel fortrinnsvis maatte karakteriseres som en talentfuld Journalist, saa findes der dog i de Fortællinger, som her ere samlede under den velvalgte Fællestitel »Fra Civilisationens Overdreve«, saa meget oprindeligt og i al sin Simpelhed storslaaet Poesi, at han ikke sjældent naaer op til sin Collegas forunderlig gribende og stemningsfulde Skildringer. Saa danne Smaaskizzer som Naboberne fra Virginia City, der kjøre i Omnibus i New York, eller Guldgraverne i Sacramento-Dalen, der røres ved det for dem saa sjældne Syn af en Kvinde og et Barn, glemmer man ikke saa let igjen, saa lidt som den hele Skildring af den raac, men kraftige Minebefolkning, »den mest glimrende Skare, der nogensinde har tilintetgjort et Lands jomfruelige Ensommelighed«, der »svælger i Guld, Whisky, Slagsmaal og Ud-